

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **M.**, IČOX., zastúpenej Advokátskou kanceláriou L. C. s.r.o., so sídlom v B., , IČO: X., Bratislava, proti odporcovi **J. N.**, zastúpenému advokátom JUDr. D.S., so sídlom v B., , **o zaplatenie 89,62 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trnava, sp.zn. 10 C 62/2010, na dovolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 4. júla 2011, sp.zn. 23 Co 320/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania v sume 28,81 € na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárie L. C. s.r.o., so sídlom v B., , do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 7. októbra 2010, č.k. 10 C 62/2010-70 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 89,62 € s úrokom z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 89,62 € od 10. mája 2007 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 72,86 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku splnomocnencovi navrhovateľa L. C., s.r.o. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na ustanovenia § 24 ods. 1 písm. d/ a § 40 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na cestných komunikáciách v znení platnom a účinnom do 30. septembra 2007, ustanovenia § 3d ods. 3 a ods. 5 písm. d/ zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších právnych predpisov, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho

zákonníka v znení platnom a účinnom do 31. decembra 2008. Mal za preukázané, že odporca vytvoril prekážku cestnej premávky, keď ponechal motorové vozidlo stáť na križovatke. Za spornú považoval otázku, či obchodná spoločnosť A. bola oprávnená vykonať odstránenie motorového vozidla. Uviedol, že navrhovateľ ako správca cesty pri odstraňovaní motorového vozidla vystupuje ako orgán verejnej moci, ktorý nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za výkon verejnej moci a nemôže ju zmluvne preniesť na iného. Za správny označil záver, že odstránenie motorového vozidla tvoriaceho prekážku cestnej premávky je oprávnený urobiť len správca komunikácií alebo právnická osoba ním pre tento účel založená alebo zriadená. Konštatoval, že nevyplýva však zo žiadneho zákona, že by správca komunikácie nemohol uzavrieť zmluvu o výkone odťahovej služby s podnikateľským subjektom, predmetom ktorej by bol len výkon odťahovej služby bez prenesenia práva na vymáhanie nákladov súvisiacich s odťahom motorových vozidiel. Ďalej mal za to, že medzi navrhovateľom ako správcom komunikácie a obchodnou spoločnosťou A. vznikol v zmysle súkromnoprávných noriem zmluvný vzťah, predmetom ktorého bolo poverenie obchodnej spoločnosti A. zabezpečiť samotný výkon odstránenia motorového vozidla po technickej stránke. Dospel k záveru, že zmluvou o výkone odťahovej služby navrhovateľ nepreviedol na obchodnú spoločnosť A. svoje právomoci odťahovať nesprávne parkované vozidlá, ale ju poveril len zabezpečením technickej stránky výkonu tejto činnosti na základe pokynu príslušníka mestskej polície, a preto bolo možné obchodnou spoločnosťou A. uskutočnené odtiahnutie motorového vozidla považovať za odtiahnutie, ktoré vykonal navrhovateľ. Navrhovateľ ako správca cesty má nárok na vymáhanie nákladov, ktoré mu v súvislosti s odťahom motorového vozidla vznikli, ktorých výšku si vyčíslil sumou 2 700 Sk. Výška nákladov nebola sporná, preto súd považoval požiadavku navrhovateľa v zmysle § 40 ods. 1 zák. č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách na zaplatenie sumy 2 700 Sk (89,62 €) za odôvodnenú. Keď sa bránil odporca tým, že nie je pasívne legitimovaný, že nebol vlastníkom použitého motorového vozidla, ale len oprávneným držiteľom, považoval túto obranu za bezpredmetnú, keďže z citovaného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva oprávnenie navrhovateľa požadovať náklady za odstránenie prekážky od toho, kto prekážku spôsobil, teda od odporcu a nie od vlastníka motorového vozidla. Keďže sa dostal odporca do omeškania nasledujúci deň po tom, čo bol vyzvaný pri výdaji motorového vozidla 9. mája 2007 na zaplatenie pôvodnej sumy v slovenských korunách, 2 700 Sk (v čase rozhodovania súdu prvého stupňa 89,62 €), tak 10. mája 2007 vznikol navrhovateľovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. Výšku vyrátal súd ako dvojnásobok zákonnej úrokovej sadzby určenej Národnou bankou Slovenska k prvému dňu

omeškania s plnením peňažného záväzku, ktorej výška ku dňu 10. mája 2007 bola 8,5 % ročne zo sumy 89,62 € od 10. mája 2007 do zaplattenia. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave, sp.zn. 23 Co 320/2010, zo 4. júla 2011 rozsudok súdu prvého stupňa súdu potvrdil. S poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. sa v odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že správca miestnej komunikácie s poukazom na ustanovenie § 3d ods. 5 písm. c) zák. č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách pri odstraňovaní vozidla z komunikácie vystupuje ako orgán verejnej moci a nemôže právomoci správcu komunikácie zmluvne previesť na iný podnikateľský subjekt. Nič mu však nebráni, aby odstránenie vozidla z miestnej komunikácie po technickej stránke vykonal prostredníctvom inej osoby, v danom prípade sa bude jednať o zmluvný vzťah medzi správcou komunikácie a touto osobou. Mal za to, že v prípade odstránenia vozidla iba správcovi komunikácie vzniká nárok na náklady za odstránenie voči prevádzkovateľovi vozidla, a preto v súlade s ustanovením § 40 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. je povinný potom nahradiť náklady prevádzkovateľ vozidla iba správcovi cesty, ktoré mu vznikli v súvislosti s odťahom motorového vozidla, teda nie spoločnosti, ktorá fakticky výkon odťahu vozidla pre správcu cesty vykonala. Konštatoval, že súd prvého stupňa zdôvodnil správne vo svojom rozhodnutí, že zmluva č. 48/2006 o výkone odťahovej služby uzatvorená 23. októbra 2006 medzi rozpočtovou organizáciou V. zriadenou navrhovateľom a obchodnou spoločnosťou A. je v zmysle zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách, a táto spoločnosť A. bola poverená zabezpečením technickej stránky výkonu odťahovej služby na základe pokynu príslušníka mestskej polície. Pokiaľ sa jedná o pasívnu legitimáciu, mal za to, že súd prvého stupňa správne zdôvodnil, že je z ustanovenia zákona zrejmé oprávnenie navrhovateľa požadovať náklady za odstránenie prekážky cestnej premávky od toho, kto prekážku spôsobil, teda nie od vlastníka motorového vozidla. Tento spôsobil porušenie predpisu, a to porušenie povinnosti účastníka cestnej premávky v zmysle ustanovenia § 24 ods. 1 písm. d/ zákona č. 315/1996 Z.z., pretože ponechal motorové vozidlo na mieste, kde zastavenie a státie je zakázané (na križovatke). V ostatnom odkázal odvolací súd na vecne správne rozhodnutie súdu prvého stupňa, na správne dôvody, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie odporca. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f) O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom považoval nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa podľa jeho názoru odvolací súd nevysporiadal s podstatným argumentom existencie pohľadávky. Ďalej mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci tak, ako ho uvádzal v konaní pred súdmi. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a návrh navrhovateľa zamietnuť a priznať odporcovi náhradu trov konania, alternatívne rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Navrhovateľ vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že sa s podaným dovolaním a jeho dôvodmi nestotožňuje. Mal za to, že neboli naplnené zákonné podmienky na podanie dovolania a rozsudok súdu odvolacieho súdu označil za správny a zákonný. Navrhol, aby odvolací súd dovolanie zamietol a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej

stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V ustanovení § 238 ods. 5 O.s.p., ktoré má vo vzťahu k jeho predchádzajúcim odsekmi 1 až 3 povahu špeciálnej úpravy a obsahuje výnimku z nich, je vyjadrený zámer zákona, aby určité rozhodnutia neboli v dovolacom konaní prejednávané. V § 238 ods. 5 O.s.p. vyslovil neprípustnosť dovolania proti rozsudkom vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy a v obchodných veciach desaťnásobok minimálnej mzdy (na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada). V prípadoch, na ktoré dopadá § 238 ods. 5 O.s.p. je zo zákona vylúčená prípustnosť dovolania, i keby smerovalo proti rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.

Výška minimálnej mzdy v čase podania návrhu (1. marca 2010) bola 307,70 € (podľa § 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 441/2009 Z.z.). Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (89,62 €).

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku (§ 238 O.s.p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. neboli v dovolaní namietané a v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania odporcu preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva., O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní vecí postupovali v súlade s právnymi predpismi a odporcovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných

dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Odňatie možnosti konať pred súdom a porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ vyvodzuje z toho, že odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, a nevyporiadal sa s jeho podstatným argumentom neexistencie pohľadávky.

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že táto námietka odporcu nie je dôvodná.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že ďalšie závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd prirodzene musí odpovedať na podstatné a právne významné dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody. Inak sa dostane mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené nielen čl. 46 ods. 1 ústavy, ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Súd prvého stupňa uviedol, že návrhu vyhovel z dôvodu, že odporca je v spore pasívne legitimovaný, pretože vytvoril prekážku cestnej premávky, keď ponechal motorové vozidlo stáť v križovatke. Ďalej mal za to, že nevyplýva zo žiadneho zákona, že by správca komunikácie nemohol uzavrieť zmluvu o výkone odťahovej služby s podnikateľským subjektom, predmetom ktorej by bol len výkon odťahovej služby bez prenesenia práva na vymáhanie nákladov súvisiacich s odťahom motorových vozidiel. Uviedol, že spoločnosť A. bola oprávnená toto motorové vozidlo odtiahnuť v zmysle technickej stránky tejto činnosti, nie vo význame prevodu právomoci navrhovateľa odťahovať nesprávne zaparkované motorové vozidlá. S odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa

stotožnil aj odvolací súd. Ich rozhodnutia nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súdy sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlili od znenia príslušných ustanovení a nepopreli ich účel a význam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv odporcu. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Odporca ďalej namietal, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia odporcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), odporcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo).

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania spočívajúcu v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol navrhovateľovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu odporcu (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 16,60 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 1 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 7,41 €)] a po pripočítaní DPH v sume 4,80 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 28,81 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. februára 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová